

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/641/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613236030
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:7613236030.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. č. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. H. Y., so sídlom S. č. XX, R. X. Y., proti odporcovi: J. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. Y. č. XX, o zaplatenie 1,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. marca 2015, č.k. 13C/161/2014-60, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozhodnutím zastavil konanie, navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania a ďalším samostatným výrokom zrušil svoje predchádzajúce rozhodnutie o poplatkovej povinnosti odporcu. Konanie zastavil pre späťvzatie návrhu (§ 96 O.s.p.) odôvodnené splnením žalovanej povinnosti v priebehu konania. O trovách rozhodol podľa § 150 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorému by inak patrila náhrada trov podľa § 146 ods. 2 vetra druhá O.s.p. náhradu nepriznal, pretože sa jedná o drobný spor, uplatnená suma je extrémne nízka a pri jej samostatnom uplatnení (ako postihu voči jednému z viacerých solidárnych spoludlžníkov) si musel byť navrhovateľ vedomý, že trovy konania budú neprimerané. Zo strany navrhovateľa nedošlo ani k predžalobnej výzve.

Proti rozhodnutiu okresného súdu, a to v časti náhrady trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal rozhodnutie v napadnutej časti zmeniť a priznať náhradu trov konania v plnej výške a súčasne priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že použitie ust. § 150 O.s.p. prichádza do úvahy iba celkom výnimočne a východiská jeho použitia musia byť náležite odôvodnené. V danej veci bol navrhovateľ nútený vyhľadať kvalifikovanú právnu pomoc, pretože nejde o bežnú typovú vec. Neobstojí ani záver okresného súdu o tom, že navrhovateľ nevyzval odporcu na plnenie, pretože tak urobil na valnom zhromaždení Urbariátu, kde o možnom spore informoval všetkých prítomných, vrátane výboru spoločenstva. Náhradu trov konania nemožno podľa navrhovateľa nepriznať iba preto, že sa jedná o drobný spor, pretože by to vylučovalo priznanie náhrady trov v každom konaní do 1.000 eur. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutie OS BA IV. v identickej veci, ktorým súd náhradu trov konania úspešnému účastníkovi priznal a tým, že napadnuté rozhodnutie bolo odlišné, došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu dôvodov odvolania a zistil, že je potrebné uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdiť, pretože je vo výroku vecne správne (ust. § 219 ods. 1 O.s.p.). Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., podľa ktorých možno v tejto veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Z návrhu na začatie konania vyplýva, že navrhovateľ uplatnil nárok proti odporcovi na tom skutkovom základe, že ako člen pozemkového spoločenstva bez právnej subjektivity bol rozhodnutím súdu

zaviazaný k peňažnému plneniu (celkom 10.812,58 eur), ku ktorému boli povinní všetci členovia pozemkového spoločenstva spoločne a nerozdielne. Členovia spoločenstva na žiadosť navrhovateľa o úhradu pomernej časti dlhu na nich pripadajúcej nereagovali, a preto sa navrhovateľ domáhal tohto nároku súdnou cestou, v tomto prípade proti odporcovi.

Nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 ods. 2 O.s.p. v tomto prípade neodôvodňuje len nepatrná výška žalovaného plnenia. Ako správne uvádza navrhovateľ, samotný pomer trov konania k žalovanému plneniu nie je v drobných sporoch bez ďalšieho dôvodom pre nepriznanie náhrady trov. Nie vždy má totiž tento pomer za následok neprimeranosť trov voči uplatnenej pohľadávke. Tak aj v tomto prípade je popri uvedenom pomere významné, že navrhovateľ mohol svoj nárok uplatniť voči všetkým ostatným spoludlžníkom v jenom súdnom konaní, čím by významne znížil svoje trovy konania. Tým, že navrhovateľ túto možnosť nevyužil a nárok voči odporcovi uplatnil oddelene v samostatnom súdnom konaní, zapríčinil, že trovy takéhoto konania boli pre neho podstatne vyššie ako pri spoločnom uplatnení nároku v jednom konaní. Práve vo voľbe tohto navrhovateľom zvoleného neekonomického procesného postupu, je potom za súčasného splnenia ostatných podmienok aplikácie § 150 ods. 2 O.s.p., potrebné vidieť neprimeranosť trov konania voči uplatnenej pohľadávke v posudzovanom prípade. Nepriznanie náhrady trov konania navrhovateľovi bolo preto v danom prípade správne.

Napadnutým rozhodnutím nedošlo ani k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pretože odklon od jednotlivého rozhodnutia iného okresného súdu porušenie tohto princípu nepredstavuje. Napokon sám navrhovateľ už v návrhu uvádza argumentáciu v prospech nepoužitia § 150 ods. 2 O.s.p., z čoho vyplýva že možnosť jeho použitia predvídal. Jeho argumentácia nepredvídateľnosťou napadnutého rozhodnutia sa v tomto svetle javí ako účelová.

Vzhľadom na uvedené bolo napadnuté rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti vecne správne a krajský súd ho preto potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.